

*temporibus supputatis ad annum 603., qui eum p̄cecessit, quo Marinianus obiit.

III. Celebris est doctorum Scriptorum conatus, ut Paulum Warnfridum Leone Ostiensis, & Ostiensem ipsum cum Ostiensi componant, ubi de Monasterio Casinensis per Langobardos eversione, & de temporis spatio, quod inter ejus desolationem, & Petronacis operā factam restitutionem, effluit. Porro Noster, qui Paulum exscribit, Paulum fecutus est, & circa postremum Mariniani annum ejus Monasterii eversionem factā videtur ostendere. Verum illud in controversiam minimè verti posse credo, Pelagio Summo Pontifice sedente, Monasterii Casinensis Monachos Romanum migrasse, & apud Lateranensem Monasterium optimissime; id enim & Leo Ostiensis in Chronico Casini lib. p. cap. 2., & Anastasius Bibliothecarius in Pelagi vita. Leonis haec verba sunt; Fratres Romani profecti sunt..., atque ex concessione Romani Pontificis Pelagi, qui tunc Sedis Apostolicae praeerat juxta Lateranensem Patriarchium Monasterium construxerunt, ibique per centum & triginta annos, quod Casinensis Monasterium destruētum permanuit, habitaverunt, Anastasius fugientes, inquit, ex Coenobio Fratres Romani profecti sunt...., atque ex concessione S. Pelagii Papae Secundi, & Tiberii Mauritii Imperatoris juxta Lateranense Patriarchium Monasterium construxerunt. Camillus Peregrinus sapientius landatus omnium primus ostendit Petronacem Casini in Monasterio restituto degisse anno 720. ex S. Willibaldi itinerario. Itaque restitutum Monasterium est paulo post Gregorii II. Papae ordinationem, qui sedere cœpit anno 714. Hæc clara sunt. At qui factum est, ut Leo, qui loco laudato ab eversione ad restitutionem Monasterii numerat ann. 130. in Praefatione Chronicorum Pauli sententia adhuc videatur, annos tantum 110. computans? Breviorem etiam annorum desolationis numerū ampliū sunt Adrevaldus Floriacensis de Miraculis S. Benedicti lib. 1. cap. 113., & Abbas Uffergensis in Chronicō. Vir emuntur naris Camillus Peregrinus laudatus in serie Abbatum Casinensis existimat numerum variatum non Ostiensis imputandum, sed vel Petro Diacono, vel alteri, qui sicut alias numerum 110. in Praefatione ex Paulo Diacono substituerit. Angelus de Nuce in Dissertatione ad cap. 2. Chronicorum Leonis, & Bollandus in Actis SS. ad 13. Febr. pag. 695., & sequentibus Peregrini vestigia relegunt. Bollandus tamen seruū transfert S. Willibaldi ad Gregorium III. Pontificem adventum. Nucius firmat Gregorio II. sedente Monasterium reparari cœptum circa annum 718., & desolationis annos retrocedendo numerandos, quo ad annum eversione 688., vel 689. devenitur. Leonem constanter annos desolationis 130. scripsisse, ut ex contestibus locis ejusdem Chronicorum apparere existimat, sed à Petro Diacono, Pauli computum secuto pro 130. substitutos 110. in Praefatione. Et hæc quidem rite constituta arbitror. At Paulus Diaconus ætate illi proximus à vero desolationis spatio tradidit viginis feri annorum paracronismo peccavit? Ita communiter creditur. Liceat tamen obseruare Paulum annos 110. non à Monasterii eversione computare, sed ab eo tempore, quo locus ille habitatione hominum destitui cœpit, que ejus sunt verba lib. 6. cap. 10. Desruictio itaque Monasterii, & expilatio an. 589. evenerit, cuius causā fugerint Monachi, at foris post unum, alterumve annum eorum nonnulli regredientes ibi habitaverint, qui demum circa annum 604. omnia abire coacti sint, quare evoluti fuerint feri 110. anni, cum Gregorii II. tempore per Petronacem Monasterium est restitutum. At, quod sentio fatear, his minimè acquiesco, Pau-

Tom. II.

A Ius enim ipse eo temporis spatio intermedio agnoscit Casini aliquos simplices viros resedisse, quos aduersiens Petronax reperit, quare habitationis hominum nomine Monasterium ipsum intelligit, quod eversum, expilatumque à Langobardis, Monachis indemnibus iuxta S. Patris prædictionem fugientibus, testatur Magnus Gregorius Dial. lib. 2. cap. 17., cuius vocem, inquit S. Pontifex, tunc Theoporus audivit, nos autem cernimus, qui destructum modò à Langobardorum gente ejus Monasterium scimus; cum his, quæ sequuntur, ex quibus clare evincurit, circa postremum Pelagi Pontificis annum Monasterium eversum fuisse.

B IV. Quæ sequuntur de Agilulphi Regis filiis à Gallinaco Exarcho belli indicias rumpente Parma capitā, Ravennamque abductā, Sigonius refert ad annum 601. Paulus lib. 4. cap. 21. ait; his diebus capta est Filia Regis Agilulphi, cum viro suo Godeschalco nomine de civitate Parmensi ab exercitu Gallinaci Particii, & ad urbem Ravennam lunt duci. Gemonam ob id, Mantuanam, Patavinumque, & alia loca expugnata narrat cap. 29., quod Noster ad Phoca initia spectare innuit, dum adiuv in vivis agerent S. Gregorius, & Marinianus. Smaragdus Exarchatus abierat anno 597. succedente Cattinico, quo ejelio, ut Noster habet, seu revocato ab Augusto ob temerarium facinus, quo Langobardos importunè excitaverat, ut sentit Sigonius, Smaragdus de novo Exarchus effectus est. Sub eo, defuncto magno Gregorio, eodemque mense, quo Marinianus obiit, filia Regi redditā est, inducique in proximum Aprilēm factæ sunt. Id ex Pauli constat, qui lib. 4. cap. 29. hæc habet; redditā est Filia Regis à Smaragdo, & facta est pax mense X. (Novembri inteligo) usque ad Kalend. Aprilis, Indict. VIII. Pax hæc, seu inducī ad Novembrem anni 604. spectant.

CAPUT SEXTUM.

Johannes ejus nominis duo. Utriusque Episcopi anni. Agnellus ex Paulo suppletur.
Secularia Agnello narrata
perpenduntur.

D I. O currunt post Marinianum Ravennates Episcopi duo ejusdem nominis, quos prouidebat Rubeus in unum conflandos censuit. Nil tamen eorum, que Rubeum moverunt, me ab illis distinguendis retrahit. Plures ejusdem nominis in unum alibi confititos facile credam, unum in plures distinguendis difficultius. Agnellus unum ab altero distinguunt, & utriusque Sedis tempus certis annis, mensibus, & diebus diffinit; incredibile est id ex arbitrio factum hic à Scriptore, qui aliis temporibus hujusmodi fit. In vita secundi Jobannis tempora quidem confundit, & pluraque, quæ prioris aevi consignanda fuissent, refert; ad id ejus momenta non est, ut à sententia sit recedendum, cum chronologiam in his p̄fissim negligat, nec hic tantum, sed alibi sepe in unius vita, narret, quæ ad alterius Episcopi vitam spectant.

E II. Prioris itaque Jobannis Sedes durasse dicitur annis 5., mens. 10., diebus 18. Is autem cum ordinari nos potuerit nisi circa initia anni 605., cum Marinianum obiisse statuerimus die 23. Octobris præcedentis anni 604. mortuus itaque fuit circa Septembrem anni 610. Alter sedisse dicitur annis 18., mens. 6., dieb. 8., quare circa Julianum defunctus credi potest anni 629., vel 630. Cirillus Sigonius dissentit; dum Jobannem alterum priori successisse tradit anno 618. de Regno Italiae lib. 2. at ab Agnelli sensu mibi recedere nefas est absque

Q anti-